

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT

augustus 1965

ALGEMEEN

De Organización Demócrata Cristiana de América (O.D.C.A.) vergaderde in augustus in Mérida. Vertegenwoordigers van Christelijk Democratische partijen uit de verschillende Latijns Amerikaanse landen, alsmede waarnemers van West Europese tegenhangers waren naar Venezuela gekomen om het congres bij te wonen.

Op de vooravond van het driedaags congres hield Rafael CALDERA, de secretaris generaal van de COPEI en tevens voorzitter van de O.D.C.A., een persconferentie waarin hij mededelingen deed omtrent het congres. Een zestigtal afgevaardigden van bijna alle Latijns Amerikaanse landen zouden het congres bijwonen. Duitsland en Italië hadden waarnemers gezonden. Op de agenda, zo zeide CALDERA, stonden o.m. een analyse van O.D.C.A.'s politiek ten opzichte van internationale organisaties en een verklaring over de situatie in de Dominikaanse Republiek.

CALDERA had kritiek op de O.A.S. en gaf als zijn mening te kennen dat de crisis in de Dominikaanse Republiek het resultaat was van een verkeerde toepassing van het O.A.S.-apparaat. Hij betreurde de verdeeldheid onder de Latijns Amerikaanse landen. De Verenigde Staten, zo zeide CALDERA, hebben een "imperialistische mentaliteit". Volgens hem moesten de landen van Latijns Amerika diplomatieke relaties hebben met alle landen van de wereld, onder welke ook - onder voorwaarde dat de nationale veiligheid gewaarborgd blijft - de landen van het communistisch blok. CALDERA verklaarde verder voorstander te zijn van nationalisatie van de Venezolaanse petroleum volgens een plan overeenkomstig dat wat Eduardo FREI in Chile voor de koperindustrie wil uitwerken, dus in de vorm van een partnerschap tussen de staat en de (buitenlandse) investeerder.

Zoals te voorspellen was, werd door het O.D.C.A.-congres een resolutie aangenomen, waarbij aangedrongen werd op een fundamentele herziening van de O.A.S. De rol van de O.A.S. in de Dominikaanse Republiek werd veroordeeld en het voornemen om bij de volgende buitengewone O.A.S.-vergadering te komen tot het vormen van een permanente vredesmacht werd afgekeurd. De vredesmacht die nu in de Dominikaanse Republiek optreedt - aldus O.D.C.A. - mag niet worden bekrachtigd.

In een ander document sprak de O.D.C.A. haar bezorgdheid uit over de

huidige tendens tot het vestigen van dictaturen in Latijns Amerika. De dictatuur was volgens de vergadering een obstakel op de weg naar de "integratie" van de Latijns Amerikaanse volkeren. De O.D.C.A. verklaarde zich voorstander van politieke en economische integratie in Latijns Amerika.

De vergadering bestudeerde de Venezolaanse argumenten in het grensgeschil met het Verenigd Koninkrijk betreffende het gebied ten Westen van de Essequibo. De Venezolaanse senator Edecio LA RIVA ARAUJO gaf hierover een historische uiteenzetting.

Het resultaat van een en ander was van meet af aan een uitgemaakte zaak. De O.D.C.A. besloot officieel de Venezolaanse eisen te ondersteunen. De tekst van de desbetreffende resolutie werd door de Argentijnse delegatie voorgesteld. Dit laatste was een subtiële aide-mémoire voor de Britten, dat de Falkland eilanden ook nog in het geding zijn.

Beide facties in de Christen-democratische partij van de Dominikaanse Republiek waren aanwezig. De groep van DA ALESSANDRO enerzijds en die van Ir. JAVIER en Dr. Antonio ROSARIO anderzijds werden door de vergadering bewerkt om hun geschillen bij te leggen. ROSARIO werd als officiële Dominikaanse gedelegeerde erkend.

Tenslotte werd door de O.D.C.A. de Christendemocratische Partij van Costa Rica in principe als lid aanvaard en werd bepaald dat de volgende vergadering in 1966 zal worden gehouden te Buenos Aires of Córdoba.

Wat niet door de O.D.C.A. werd gepubliceerd over de vergadering was zeker even belangwekkend, zij het met minder stelligheid te vermelden. Uit welingelichte bron werd evenwel vernomen dat met name omtrent de houding van de Christelijke partijen tegenover de C.L.A.S.C. en over de rol van de Westduitse waarnemers op het congres enige interessante dingen zijn gebleken.

Zo moet CALDERA zich hebben verzet tegen de aanwezigheid van de secretaris generaal van de C.L.A.S.C., Emilio MASPERO. Het is tenslotte niet mogelijk gebleken MASPERO buiten spel te zetten, maar opmerkelijk was wel dat zijn redevoering op het congres in stilte werd aangehoord en aan het slot bijna niet met applaus werd beloond. De Westduitse waarnemers, die

de voornaamste geldschieters van de Latijns Amerikaanse Christendemocratie vertegenwoordigden, waren belangrijke figuren achter de schermen. Van Westduitse zijde zou er druk zijn uitgeoefend op de partijen om hun tactiek van identificatie met het extremisme wat te temperen.

Men krijgt de indruk dat de Christendemocraten - mede onder aansporing van de C.D.U.-vertegenwoordigers - er op uit zijn om de gemaakte winsten te consolideren. De meer gematigden onder hen hebben op het congres de boven-
toon gevoerd. Een figuur als MASPERO, die niet te temperen is, werd koel ontvangen, terwijl op de heethoofden, die wel voor de rede der gematigden vatbaar waren, een beroep werd gedaan de vooruitgang niet door overhaast handelen ongedaan te maken.

VENEZUELA

Door het ministerie van buitenlandse zaken in Caracas werd officieus te kennen gegeven dat Minister IRIBARREN BORGES in september zijn Britse ambtgenoot Michael STEWART en premier BURNHAM van Brits Guyana zou ontmoeten. Verwacht werd dat de Venezolaanse regering na deze ontmoeting het grensgeschil aan de Verenigde Naties zal voorleggen.

De resolutie van de O.D.C.A.-vergadering (zie "Algemeen") en een bescheiden betoging van jonge COPEI-anos voor het Shell-gebouw, waarin de Britse ambassade op de twaalfde verdieping behuisd is, zetten enige welkome luister bij de Venezolaanse campagne.

De leider van de U.R.D., JÓVITO VILLALBA, had enige harde woorden voor de extremistische studentenleiders die zich "verscholen achter de autonomie van de universiteit". Hij ontkende dat zij heldhaftige studenten zouden zijn en noemde hen insteede laffe politici. Zijn eigen optreden als politicus tijdens zijn studententijd lag volgens VILLALBA in een geheel ander vlak. Elke politieke activiteit werd destijds door de Gomez-dictatuur de kop in gedrukt; zelfs de universiteit was toen geen vluchthaven. Bovendien waren hij en zijn medescholieren die later de politiek zijn ingegaan, bonafide studenten. De politici die zich thans trachten te verschuilen achter de universiteit hebben het volste recht onder de bescherming van de democratie hun politieke principes openlijk na te streven. Zij verkiezen echter als politieke sluipmoordenaars de Venezolaanse gemeenschap te belagen. Door hun activiteiten halen zij bovendien de instelling waar traditioneel de leiders van Venezuela werden gevormd door het slijk, aldus JÓVITO VILLALBA.

VILLALBA, die sprak op een door hem belegde persconferentie in Punto Fijo, waarschuwde tegen de veld winnende gedachte dat de tijd der staatsgrepen in Venezuela voorbij is. Hij gaf toe dat de rol van de strijdkrachten in het staatsbestel sedert de val van PEREZ JIMENEZ radicaal gewijzigd is, maar - zo zeide VILLALBA - "te lang heeft men in Venezuela bij bestuurswijzigingen de weg van het geweld bewandeld om in luttele jaren de 'golpista'-mentaliteit volledig kwijt te kunnen raken". De opmerkingen van de U.R.D-leider kunnen een gesluisde waarschuwing zijn geweest aan het adres van bepaalde industriëlen en commerciële magnaten. Als buffer tegen de staats-

greep noemde hij namelijk de "nieuwe industriële klasse en de welgestelde burgers, die economisch slechts gebaat zijn bij orde en rust in het land". Indien er onder deze groep "personen zijn die menen dat zij voordeel kunnen behalen bij een gewelddadige omverwerping van het huidige bestuur, dan raad ik hen aan hun ogen te richten op het Caraïbisch gebied teneinde voor goed te worden genezen van hun subversieve neigingen".

Alhoewel verzet tegen LEONI binnen de coalitie zelf nog geen vaste vormen heeft aangenomen, is wel gebleken dat onder de "gegoeden" aan wiens adres VILLALBA zijn waarschuwing richtte, meer en meer ontevredenheid heerst over de onbeteugelde criminaliteit in de hoofdstad. Van de hervorming van het politieapparaat, een der doelstellingen van de "amplia base", wordt weinig gemerkt. Vaak wordt de klacht gehoord dat Caracas "veiliger" was ten tijde van PEREZ JIMENEZ. Vooral onder aanhangers van USLAR PIETRI, die toch al weinig geporteerd zijn voor de sociale politiek van Acción Democrática en U.R.D., groeit mede hierdoor desillusie met de coalitie.

Vorige maand is reeds gewezen op de onverschilligheid van de kleine middenstand, die wordt geplaagd door steeds stijgende kosten van het levensonderhoud.

De linkse partijen vormen geen directe bedreiging voor de regering. Uit de verklaringen van de gevangengenomen guerillastrijder José DIAZ, bijgenaamd "El Gavilan", bleek weer hoe slecht de guerilla's er voor staan.

De economische positie van het land is de laatste jaren sterk vooruitgegaan. Afgelopen maand werd zelfs gezinspeeld op een mogelijke rol van Venezuela als geldschieter voor minderbedeelde Latijns Amerikaanse naties.

Toch blijft Venezuela politiek labiel. Als LEONI zijn ambtstermijn uitdient, dan zal hij dit niet te danken hebben aan de eerbied, die zijn landgenoten hebben voor de democratische spelregels, maar aan de vrees van de militairen en van andere politieke machten in Venezuela voor de gevolgen van een staatsgreep. Hierop heeft VILLALBA in zijn waarschuwing aan hen die overmoedig mochten worden, duidelijk gezinspeeld.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

Augustus was de slotmaand van de Dominikaanse crisis. De maand eindigde met de aanvaarding van Hector GARCIA GODOY als provisionele president door de beide partijen in het langdurige conflict.

Nog voordat het z.g. "verzoeningsakkoord" was getekend, begonnen de Dominicanen van diverse politieke pluimage zich voor te bereiden op de nieuwe situatie die door het beëindigen van het conflict zou worden geschapen.

IMBERT, die tegen het einde van de maand met zijn junta aftrad om plaats te maken voor de provisionele regering, had door zijn obstructie van de O.A.S.-pogingen om tot een oplossing te komen, de steun die hij oorspronkelijk van de Dominikaanse "upperclass" had gekregen, verspeeld. Men vreesde dat een traineren van het conflict in het rebellenkamp de extremisten meer tijd zou geven om zich te consolideren. Gematigde P.R.D.-ers vreesden de volledige ondergang van hun partij en deden een zoveelste beroep op Juan BOSCH om naar de Republiek terug te keren. BOSCH bleef echter in Puerto Rico.

Ondertussen hielden de rebellen zich onledig met het opleiden van guerilla's die op een latere datum zullen kunnen worden ingeschakeld.

Onder de links extremistische partijen zelf kwam het echter tot openlijke tweespalt. De oude Partido Socialista Popular herdoopte zich tot de woede van de M.P.D. in Partido Comunista Dominicano.

De M.P.D.-ers, die beschouwd worden als de vertegenwoordigers van de Chinese ideologische stellingen, brandmerkten de nieuwe "communistische partij" als een groep revisionisten die de belangen van de Dominikaanse arbeiders en van de revolutie hebben "verraden".

Deze aanval werd gepubliceerd in het blad "Patria" van de "Partij van de 14e juni" en wel in hetzelfde nummer waarin van de naamsverandering van de P.S.P. melding werd gemaakt.

Deze "14e juni" partij, in wezen de Castristische afgescheiden linkervleugel van de P.R.D., heeft nog immer van de drie links extremistische groeperingen in het land de grootste aanhang. Het is tot deze partij dat kolonel Francisco CAAMAÑO, alle ontkenningen uit Amerikaanse en O.A.S.-

bronnen ten spijt, behoort! Het is ook deze partij die zal trachten een gedeelte der uiteenvallende P.R.D. op te slokken.

De nieuwe P.C.D., die als P.S.P., altijd wat traag is geweest, poogt thans door een militante houding de M.P.D.-ers voor zich te winnen. Het parool is "eenheid" onder de progressieven.

Publiekelijk wordt door de P.C.D. gestreefd naar een verenigd Democratisch Front. Achter de schermen zou echter door de P.C.D., de gewapende insurrectie worden gepropageerd.

Het is opvallend dat CAAMAÑO in een rede op 16 augustus eveneens een pleidooi heeft gehouden voor een Democratisch Front. Niet alle doelstellingen van de revolutie, aldus CAAMAÑO, konden worden bereikt. In de onderhandelingen had men verschillende eisen moeten laten vallen. Daarom was het nodig om "de Verenigde Staten en de oligarchie" na het bestand eensgezind te blijven bevechten.

Aan de andere zijde van het politiek spectrum was BALAGUER bezig de niet voor het linksextremisme geporteerde P.R.D.-ers op te vangen. Het overlopen, waarvan in het vorige maandoverzicht melding werd gemaakt, bleef doorgaan. In dit verband is het wel interessant om te vermelden dat de voormalige Dominikaanse ambassadeur in Frankrijk, de P.R.D.-er Dr. Enriquillo ROJAS ABREU, naar vernomen werd, op doorreis van Venezuela naar de Dominikaanse Republiek bij de afdeling van de Partido Reformista op Curacao is komen aankloppen om een "introductiebrief" te krijgen voor BALAGUER. Hij moet in de Dominikaanse Republiek zonder resultaat hebben gepoogd de Reformista-leider te spreken te krijgen. Gewapend met een brief van de Curacaose afdeling, welke persoonlijk aan BALAGUER moest worden overhandigd, is de nu ex-P.R.D.-er naar zijn land teruggegaan.

Nog niet kon worden bevestigd wat uit doorgaans welingelichte bron werd vernomen, met name dat onder de belangrijke figuren uit de P.R.D. die naar de reformistas overhellen, ook de oude partijsecretaris Angel MIOLAN is.

De betekenis van een eventueel toetreden van MIOLAN tot de Partido Reformista zal aanvankelijk moeilijk te bepalen zijn. MIOLAN behoorde met figuren als Thelma FRIAS tot de uitgesproken linkse P.R.D.-leiders. Hij was

zelf voorheen privé-secretaris van de Mexicaanse "fellow-traveller", Vicente LOMBARDO TOLEDANO. De verwijdering die tussen hem en Juan BOSCH is ontstaan, is welbekend. Toch zou eerder van MIOLAN te verwachten zijn geweest dat hij zich zou hebben verstaan met CAAMAÑO. MIOLAN is dezerzijds nooit gezien als een opportunistische figuur. Zijn afkeer van het Trujillisme kan niet in twijfel worden getrokken en daardoor zou het des te meer bevreedend zijn als hij zich aansluit bij de - zij het enigszins gekerstende - erfgenaam van TRUJILLO. Men zal zich aldaan kunnen afvragen of MIOLAN wellicht de rol van infiltrant in de Reformista-gelederen zal moeten spelen. Hij is een doorgewinterde organisator en zijn medewerking aan de partij zou de Reformistas nog grotere kansen geven op een verkiezingsoverwinning.

De laatste factor in de Dominikaanse Republiek - na de crisis - waar nog rekening mee moet worden gehouden, is Juan BOSCH zelf. BOSCH zal ten slotte wel naar zijn land terugkeren, misschien hopende dat hij met zijn persoonlijk magnetisme als vanouds het volk om zich heen zal weten te scharen. Als dit gebeurt dan ligt het voor de hand dat CAAMAÑO en de zijnen, alsmede de twistende M.P.D. en P.C.D., BOSCH weer zullen willen gebruiken om de macht in handen te krijgen. Blijkt echter wat de Reformistas menen, dat BOSCH een "uitgebrande raket" is en door het volk zal worden verweten dat hij het in tijd van nood in de steek heeft gelaten, dan is BOSCH uitgespeeld en zal CAAMAÑO waarschijnlijk zelf de leider moeten worden van het Democratische Front.

COLOMBIA

RUIZ NOVOA heeft klaarblijkelijk toch niet de vruchten kunnen plukken van LLERAS RESTREPO's beslissing om zich als kandidaat van de Liberale Partij terug te trekken, welke hij aanvankelijk ervan moet hebben verwacht. Mogelijk voorziet RUIZ NOVOA ook een uiteenvallen van de coalitie tussen de conservatieven en de Liberalen, welke tot nu toe het presidentschap slechts open stelde voor een liberaal of een conservatief.

In ieder geval heeft de ex-generaal afgelopen maand bekend gemaakt dat hij kandidaat is voor de presidentsverkiezingen van volgend jaar en

wel onder de banier van zijn Democratisch Nationale Partij. Enkele maanden geleden had hij medegedeeld dat deze partij - of eigenlijk meer deze "beweging" - was ontbonden en dat hij zich met zijn volgelingen had aangesloten bij de Liberale Partij (zie M.O. februari 1965). Dit was toen LLERAS RESTREPO zich had teruggetrokken. Nog is LLERAS niet teruggekomen op zijn toen genomen beslissing, maar er wordt door de Liberalen blijkbaar zware druk op hem uitgeoefend om zich weer kandidaat te stellen.

De afgelopen maanden zijn de tegenstellingen tussen de conservatieven en de liberalen, alsmede de dissentie binnen elk dezer beide partijen zo scherp geworden dat algemeen gevreesd wordt dat er van een herstel van de coalitie geen sprake meer kan zijn.

Onder deze omstandigheden zou RUIZ NOVOA er inderdaad wellicht beter aan doen volkomen vrij te blijven en niet te trachten zich te wringen in het keurslijf van een traditionele partij, die hem compromissen zou kunnen afdwingen.

Zoals al eerder gemeld zal RUIZ NOVOA waarschijnlijk kunnen rekenen op de steun van de Christendemocraten in Colombia.

Reeds bleek dat er tussen hem en de "rebellierende" Colombiaanse priester Camilo TORRES contact bestaat. TORRES werd in juli op zijn verzoek ontheven van zijn priesterlijke functies omdat hij zich volledig wilde wijden aan de "sociale en politieke strijd". In Medellín in het departement Antioquia kwam het op 10 augustus tot een botsing tussen de politie en betogers die een bijeenkomst, welke door pater TORRES was georganiseerd, wilden bijwonen. TORRES verschanste zich in het vakverenigingsgebouw, waar hij de nacht doorbracht. De volgende dag arriveerde RUIZ NOVOA, vergezeld van twee parlementsleden van de M.R.L., de linkervleugel van de Liberale Partij. Zij hielden besprekingen in het gebouw van de Christendemocratische Partij. Met RUIZ NOVOA vervoegde pater TORRES zich bij de Gouverneur van Antioquia met een verzoek om bescherming voor degenen die zich wensten uit te spreken tegen de regering.

Het weekblad MARCHA, dat in Montevideo verschijnt, werd geciteerd door de Prensa Latina in zijn commentaar op de rebellie van Camilo TORRES. De priester, aldus het blad, pleit voor verbeurdverklaring van de bezittingen van de oligarchie en van de Rooms Katholieke Kerk. Hij predikt de

socialistische revolutie. Het ligt voor de hand dat men Camilo TORRES, Mgr. GUZMAN en Pater AMAYA zou vergelijken met de "priester arbeiders". MARCHA stelt echter dat waar deze te kampen hadden met de invloed van de Franse Communistische Partij op het Franse proletariaat, de situatie in Colombia geheel anders ligt. De Communistische partij in Colombia heeft geen invloed over het gehele land. De partij heeft niet getracht naar het voorbeeld van de Chinese partij een greep te krijgen op de boerenbevolking. De C.P.C. heeft strak een programma gevolgd gericht op de "democratische revolutie". Het wachtte de industrialisatie af, lieerde zich met de "progressieve bourgeoisie", teneinde pas later de socialistische revolutie na te streven. Volgens MARCHA heeft de C.P.C. daarom zoveel kansen verloren. De zogenaamde "communistische guerillas" zouden slechts in naam onder leiding staan van de partij. In feite treden zij meestal uit eigen initiatief op onder leiding van hun eigen, locale boerenleiders. Tot zover het artikel in MARCHA.

Enige voorspelling van de in Colombia te verwachten ontwikkelingen is, doordat juist nu vrijwel alle krachten in beweging zijn, buitengewoon moeilijk. De regerende coalitie kan inderdaad uiteenvallen, maar als de gevaren voor de beide partijen te groot zijn, is een voorlopig compromis nog altijd mogelijk.

Een alternatief is uiteraard de vestiging van een rechtse dictatuur door ROJAS PINILLA, waarbij de C.P.C. onder leiding van VIEIRA WHITE - indien zij geen lering trekt uit de fouten van de Cubaanse Communistische Partij onder BATISTA - uit opportunistische overwegingen met de dictatuur zou kunnen samenwerken.

De Chinese afsplintering van de C.P.C. zou eerder haar steun geven aan RUIZ NOVOA.

Als RUIZ NOVOA nu de kans zou krijgen om aan het bewind te komen - en deze kans lijkt gering - dan zou hij nog de gematigde hervormer kunnen zijn naar het patroon van BELAUNDE TERRY. Een voorafgaande dictatuur van ROJAS PINILLA zou hem echter kunnen dwingen tot navolging van Fidel CASTRO.

NEDERLANDSE ANTILLEN

Ter aanvulling van het vermelde onder de Dominikaanse Republiek, diene dat de op Curacao woonachtige Dominikaan, Daniel SPROTT, die in het verleden actief lid is geweest van de P.R.D. en zelfs vaak als geldschietster voor de partij is opgetreden, officieel zijn lidmaatschap heeft opgezegd en is toegetreden tot de Partido Reformista. Een desbetreffende verklaring werd in de Dominikaanse Republiek via radio en kranten gepubliceerd. Vernomen werd dat nog enkele andere doorgewinterde P.R.D.-ers op Curacao aan een "bekering" toe zijn.

Op Aruba heeft de Partido Reformista ondanks ettelijke pogingen daartoe door de Curacaose afdeling, nimmer een voet aan de grond gekregen. De sympathisanten van de P.R.D. waren er tijdens de crisis actief met de inzameling van fondsen ten behoeve van de slachtoffers van de strijd. Een gedeelte dezer fondsen werden via het consulaat ter beschikking gesteld van het Rode Kruis, maar - naar vernomen werd - vonden andere bedragen hun weg naar CAAMAÑO en zijn aanhang. Ook nu is nog niet gebleken dat de P.R.D.-ers op Aruba interesse hebben voor de Partido Reformista.

Wel werd vernomen dat Angel MIOLAN, op doorreis van Venezuela naar Puerto Rico met als eindbestemming de Dominikaanse Republiek, op Aruba heeft verteld dat hij een onderhoud had gehad met BALAGUER en dat de P.R.D. en de Reformistas zouden gaan samenwerken. Een later bericht (zie Dominikaanse Republiek) duidde er echter op dat MIOLAN niet namens de partij sprak, maar namens zichzelf.

De C.F.W. ging voort met haar campagne om zoveel mogelijk arbeiders in kleine bedrijven te organiseren. Van de zijde van Domingo ALBERTO kwam weer een waarschuwing dat deze centralisatie gevaarlijk kan zijn voor de gemeenschap.

Blijkbaar is de C.F.W. er thans in geslaagd de bond van arbeiders werkzaam bij het levensmiddelenbedrijf Henderson, de H.W.V. genaamd, te infiltreren. Hier is thans de "koude oorlog" tussen de C.L.A.S.C.- en de O.R.I.T.-vertegenwoordigers in de Antillen aangewakkerd.

- 12 -

Wilson (Papa) GODETT was bezig zijn greep op het bestuur van de A.H.U. te verstevigen. Samenwerkend met Amadore NITA zou hij de U.M.U.C.-voorzitter "Dixie" BLASSE trachten te wippen. Vernomen werd echter dat NITA na de verwijdering van BLASSE waarschijnlijk GODETT's tweede slachtoffer zou worden.

BLASSE belandde afgelopen maand als gevolg van het onderzoek naar malversatie van U.M.U.C.-fondsen één dag in de gevangenis. Tot de grote verontwaardiging van zijn tegenstanders in de Mijnwerkersunie werd hij echter prompt weer vrijgelaten. Het onderzoek duurde voort.

Twisten in de Chinese gemeenschap op Curacao leidden tot een rumoerige vergadering van de Curacaose Chinese Club, waarbij door een der leden om politie-assistentie werd verzocht. Alhoewel zowel deze oorspronkelijke Chinese Club als de afgesplitste "Chinese Four Villages Club" zich voordoen als fervente aanhangers van de Kuomintang en telkenjare enthousiast de Nationalistische feestdag op 10 oktober vieren, werd vernomen dat de leden van beide clubs over het algemeen zeer negatief staan tegenover het Amerikaanse optreden in Vietnam en ook kritiek hebben geuit op de Amerikaanse interventie in de Dominikaanse Republiek. Dezerzijds wordt de onenigheid onder de Curacaose Chinezen met belangstelling gevolgd, aangezien het wel in de lijn der verwachtingen ligt dat vroeg of laat ideologische achtergronden aan de oppervlakte zullen komen.